

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387888208.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Jeg ilede at opsøge Conrectoren, for at meddele ham den ikke mere tvivlsomme Opløsning af hiin Hemmelighed, i hvilken jeg om Natten var bleven Medvider. Jeg foer - ubegribelig for alle dem, jeg mødte - fra Stue til Stue, Trappe op og Trappe ned Omsider fandt jeg ham i vort fælles Soveværelse. Næsten aandeløs udstødte jeg: »han har hende - hun er her - det er hende - *kan* ikke være andet -« »hvem dog?« *humanissime!*« sagde han forundret. »Hvem anden -« svarte jeg - »end hende i Livorno - hende De veed -« jeg havde glemt Navnet. »Hjælpe mig Gud!« sukkede han med foldede Hænder; »Kjereste Hr. Collega, hvorledes er det fat? *insanis aut versus facis?*«* »Aa nej, nej« raabte jeg; »det er som jeg siger Dem, kom! kom! -« jeg greb hans Haand - »De skal selv see - det er hende - Comtessen -« * 195 Jeg drog ham med mig ind i Salen; men her holdt han mig tilbage, standsede, og sagde: »Bie Kjere! jeg maae summe mig lidt - hende - i Livorno - han i Nat fortalte om - hørte De det?« »Noget af det« svarte jeg; »jeg vaagnede hændelsesviis mod Enden af Historien.« »Men hvad siger De?« udraabte han, og slog Armene over hinanden, idet han med store Øjne stirrede paa mig »denne franske Pige - hm! Rüseau - Rousseau - eller hvad det var hun hedde - og Comtessen? -« »- er een og samme Person« forsikkrede jeg. »Nu skal De see - hun gjør ham sikkerlig Afbigt for hendes ugrundede Mistanke - kom!« - Endnu vilde han ikke afsted; Tivlen fik atter Overhaand; han satte Næverne i Siden, og saae paa mig med et Smil, der omtrent skulde sige saa meget som: »Det er et eller andet Skjelmerie, du har for.« - I dette Øjeblik hørte vi Comtessen sige: »naar De ret vil betragte min gode Alice, vil De selv let opdage den store Liighed i Deres Ansigtstræk, som gav Bagtalelsen Vægt. Jeg var allerede to Dagsrejser fra Livorno, da hun bragte mig ud af Vildfarelsen; og da jeg ankom der igjen, var De borte.« »*Per deum optimum maximum!*«* raabte Conrectoren, »*ita se habet res.*« Og dermed sprang han foran mig ind til de Lykkelige.